

چار دیہاڑے عمر جوانی کر کے عیشاں موجاں
سدا نئیں ایہ دولت دنیا سدا نہ لشکر فوجاں

جس پاسے اشنائی کریئے پکا لاء یرانہ
اوڑک پوے وچھوڑا اُس تھیں کر کے کوئی بہانہ

جے کوئی چاہوے وانگ محمد سرگردان نہ ہووے
سو بنیاں دی اشنائیوں چُھپ کے بیٹھے نال آمن دے

عاقل تھیں بے عقل سدا یا بُھل گئیاں سب گتاں
ننگ ناموس سنبھال محمد دین سیانے متاں

باغ بہاراں تے گلزاراں بن یاراں کس کاری
یار ملے نُکھ جان ہمیشہ شکر کراں لکھ واری

جس وچ گجھی رمز نہ ہووے درد منداں دے حالوں
بہتر چپ محمد بخشا سخن اجھے نالوں

ویری دی کر ادب تواضع اپنی بھو گوائیے
دشمن تھیں خم کھائیے نابیں لسیاں زور نہ لائیے

بس میرا کجھ وس نہ چلدا کیہہ تساڈا کھوناں
لسے دا کیہ زور محمد نس جاتاں یا روناں

یار یاراں ول جان بکلے بوراں سنگ نہ کھڑ دے
چوراں ہار چو طرفی تک دے چھپ چھپ اندر وڑدے

وقت جوانی ایس جہانی پنج ست روز عمر دے
ایویں نُکھاں وچ لنگھائے رو رو آہیں بھر دے